

ERIC VLOEIMANS

‘Die toeter is mijn spreekbuis’

Trompettist Eric Vloeimans (1963) speelt al veertig jaar, maar pas nu voelt het alsof hij zijn lichaam – zijn instrument in feite – perfect onder controle heeft. “Na zoveel bloed, zweet en tranen kan ik eindelijk de vruchten plukken.”

TEKST: MINOU OP DEN VELDE
BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

Koper “Als kind vond ik koper heel mooi op de televisie. Het was de tijd van *Jan Klaassen de trompetter*, van Rob de Nijs, en James Last. Mijn eerste trompet was een Amati. Ik heb hem nog, maar ik ben er niet aan gehecht. Ik heb net een nieuwe gekregen van mijn trompetbouwer, Hub van Laar, en die is meteen zo goed dat-ie de oude heeft verdrongen.” ▶

Zelfde smaak “Laatst zei mijn vrouw Jacqueline: ‘Kijk, de maan schijnt.’ Had ze een maantje in de slaapkamer opgehangen. En in het kozijn zag ik ineens een beeld van een konijntje zitten. Ongelooflijk leuk. Ze is kunstenaar. Die beelden van baby’s heeft zij gemaakt. Daar val ik enorm op. We hebben dezelfde smaak.”

Sprookjespad “Toen wij dit huis kochten, twaalf jaar geleden, stond de tuin vol lelijke coniferen. Wij hebben er een weelderige tuin van gemaakt, met een kronkelig sprookjespad. ’s Avonds doen we de lampjes aan. Ik voel me omarmd door dat groen. Vroeger was deze buurt, Kralingen, net de Betuwe. Ontzettend groen. De mensen aan de overkant kon je niet zien doordat iemand metershoge laurier had staan. Maar de nieuwe burens hebben alles weggezaagd. Het is tegenwoordig mode om je tuin strak te trekken. Bomen eruit, stoeptegels erin. Al die tuinen worden verkracht. Ik kan maar moeilijk begrijpen hoe mensen in de stad met de natuur omgaan. De blaadjes die van de bomen vallen noemen zij afval. ‘Haal die boom er maar uit!’ roepen ze. Daar word ik pissig van. Dat is zo ver van mijn bed, dat vind ik zo plastic.”

Paradijs “Mijn oefenruimte is mijn paradijs. Volledig geïsoleerd, dus ik kan hier met mijn band Gatecrash voluit rocken. Heerlijk! Als ik in een schrijfkick zit, ga ik vroeg uit de veren. Lekker fris! Vroeger vond ik: ik moet hier elke dag een paar uur studeren, ik móet! Nu denk ik: speel ik over twee dagen echt minder als ik vandaag niets doe? Welnee. Ik heb inmiddels zoveel bloed, zweet en tranen in die trompet zitten dat

ik er de vruchten van kan plukken. Met weinig energie kan ik steeds meer bereiken. Eigenlijk voel ik pas sinds een jaar of vijf wat de juiste oefeningen zijn om in topconditie te blijven. Daar moet je dan 52 voor worden. Grappig hè? Kijk, dat vele oefenen doe je omdat je zo goed mogelijk wilt worden. Als jonge hond wil je de beste zijn, en nu wil ik gewoon mezelf zijn. Want er is maar één ‘me’.”

Vanuit mijn ziel “Mijn middenrif, mijn longen, mijn keel en mond – dat alles bij elkaar is mijn instrument. Zonder die klankkast ben ik niks. Hoe je die machine uitbalanceert, bepaalt je toon. Maar spelen is vooral een mentaal ding. Als je geen voorstelling kunt maken van een geluid zul je altijd als Donald Duck blijven klinken. Je hebt collega’s die de éne dag euforisch aan de top zitten en de volgende dag verzanden in drank- en drugsgebruik. Wat dat betreft leef ik saai. Ik doe niet aan drugs, en zal nooit op het podium springen zonder voorbereiding. Schei uit zeg. Ik ga niet spelen met het noodlot. Ik ben jidel, ik wil niet als een ronde ton op het podium staan. Ik powerwalk drie keer per week. Tussendoor doe ik op een bankje in het park buikspieroefeningen. Op het podium staan is een ecoverhaal. Als er 100 man in de zaal zitten wil je dat het er 1000 zijn. Maar zodra er 1000 mensen zitten, denk je: waarom sta ik niet in de Ziggo Dome? Natuurlijk, de geilheid van spelen in een stadion, daar droom ik ook van. Mijn muziek is voor miljoenen, maar ik heb ze nog niet allemaal bereikt, haha. Laatst hoorde ik een jonge collega zeggen: ‘Ik wil dat die zaal elke dag gevuld is met 3000 mensen en het maakt mij niet uit wat voor muziek ik ervoor moet maken.’ Dat is je ziel aan de duivel verkopen. Ik wandel van jazz en pop naar wereldmuziek en klassieke orkesten, en dat komt helemaal uit mezelf. Vanuit mijn ziel. Ik denk dat je in muziek alleen gelukkig wordt als je je eigen stroom kunt volgen.” ▶

‘Als jonge hond wil je de beste zijn, nu wil ik gewoon mezelf zijn’

Eric en zijn geliefde Jacqueline

TROMPETTIST EN COMPONIST ERIC VLOEIMANS

(1963) verkent het gebied tussen jazz, pop, klassiek en wereldmuziek en werkte samen met talloze ensembles en orkesten. In 2001 kreeg hij de VPRO/Boy Edgar Prijs voor zijn activiteiten op het gebied van de jazzmuziek. Vloeimans vormt met Tuur Florizoone en Jörg Brinkmann de groep Oliver’s Cinema. Hun nieuwe sfeervolle cd *ACT2* is nu verkrijgbaar via Ericvloeimans.nl.

Verloren tijd “Ik doe graag yoga-houdingen. Nu ik 52 ben moet ik zorgen dat ik af en toe ontspan, om mijn energie op peil te houden. Beseffen dat iets anders doen dan spelen niet meteen verloren tijd is. Mijn vader is met weinig geld groot geworden en moest als kind hard werken in de bakkerij van zijn ouders. Hij wilde automonteur worden, maar dat heeft hij nooit gemogen. Daarom gunde hij me veel. Hij werkte in de Heinekenfabriek in ploegendiensten, want zo kon hij meer geld verdienen. Mijn moeder kluste bij in de fabriek. Mijn zus en ik werden heel bewust opgevoed, zuinig zijn met wat je had. Mijn ouders zeiden: je mag best op trompetles, maar dan moet je er ook helemaal voor gaan. Die mentaliteit zit er bij mij ingebakken. Ik werk 24/7. Anders red je het niet in de muziek. Het is een leuk, maar hard bestaan. Ik kan als een mol tot 's avonds laat in die studio zitten schrijven.”

‘Als puber was ik een grijze muis en intens verlegen’

Kleine schat “Mijn eigen composities zijn mijn schat. Ik begon ermee in 1992. Een label wilde dat ik een coveralbum maakte. Iemand van het bestuur zei: het moet wel makkelijk zijn, het liefst van die jaren 60 swingmuziek. Ik dacht: wat? Moet ik nou een soort tandartswachtkamer-muziek gaan maken? Ik werd zo *pissed* dat ik niet eens meer heb gereageerd. Later bedacht ik dat eigenlijk alle grootheden zelf nummers hadden geschreven, met een eigen sound. Dat wilde ik ook. Uiteindelijk belde iemand anders terug, die zei: je mag doen wat je wilt. Zo begon het. Achter de piano komen de meeste melodieën binnen. Ik probeer in een staat van zijn te komen waarin de inspiratie vanzelf komt. Op het podium gaat dat in een milliseconde. Daarom speel ik altijd met mijn ogen dicht. Dan ben je er meteen, in die opperste concentratie waarin mijn intuïtie heel snel werkt.”

Intens verlegen “Ik vind het leuk om een stofje op de markt te kopen en daar iets van te laten maken bij mijn kleermaker. Ik ben gek op kleur. Als puber was ik een grijze muis. Ik was ook intens verlegen, durfde geen meisje aan te kijken. In het tweede jaar van het conservatorium vroeg ik me af: zou het ooit wat worden met trompetspelen? Zou het ooit wat worden met mij? Tien jaar geleden deed ik bij een buurtvergadering mijn mond niet open. Tegen het publiek praten vond ik ook doodeng. Bang om voor lul te staan. Met trompet spelen viel dat van me af. Die toeter is mijn spreekbuis. Het is zo heerlijk om in dat karkas van de musicus te stappen en te voelen hoe de muziek door me heen stroomt. Ik ben een laatbloeier. Of dat met mijn achtergrond te maken heeft? Zou goed kunnen. Mijn ouders zijn lieve, bescheiden mensen. Ze waren allergisch voor mensen met een grote mond, ‘spatjes’. Arrogante lui met de neus in de lucht. Doe normaal joh, je bent niets meer dan een ander! Die mentaliteit zit nog steeds in me. Applaus is leuk, maar je wordt er geen betere muzikant van.”

Mijn spiegel “Jacqueline en ik zijn al twintig jaar samen. Ze heeft me veel geleerd. Zij zag mij ontspannen en evenwichtig op het podium staan terwijl ik in het dagelijks leven flink liep te kloten met mezelf. Ze zei: waarom doe je wat je kunt op het podium niet in je normale leven? Jarenlang was ik een ongedurig persoon om mee te leven. Omdat ik – nu nog – veel wil en alles door elkaar doe. Mijn kop zit vaak zo vol dat ik aan tafel wegdroom. Dat vond zij lastig: op het podium sta je er voor 600%, waarom

ben je er thuis dan niet? Ik snapte het niet. Mijn ego speelde op: ik doe het heus wel goed! Uiteindelijk leerde ik om binnen de hectiek stilte op te zoeken. Vroeger werd ik paniekerig als ik het te druk had. Dan ging ik me afsluiten. Het gebeurt me nog wel eens. Ik ben een perfectionist, en kan het moeilijk loslaten als ik ergens wil spelen en het lukt niet. Soms begin ik 's morgens te mailen en te bellen en tegen half elf zit mijn hart bijna in mijn strot van de stress. Dan ben ik blij dat mijn geliefde me spiegelt.” ■